

er nogen Grund til at nære nogen Ængstelse. Hvis den ikke er til Stede, og hvis man, hvad jeg maa formode, ikke har nogen Udsigt til at skaffe Landbrug, der ikke har Saasæd, den fornødne Mængde deraf, er det vanskeligt nok at tage nye Arealer ind til Dyrkning, saa at der behøves mere Saasæd.

Med disse Bemærkninger kan jeg anbefale Lovforslaget til hurtig og meget velvillig Behandling.

P. E. Hansen: Det foreliggende Lovforslag er jo fremgaaet af de Forhold, vi lever under, hvor det er nødvendigt at udvinde saa megen Afgrøde af Jorden som muligt. Dette Lovforslag tager udelukkende Sigte paa Forpagtning af Ejendomme, hvor Forpagtningskontrakten som Regel indeholder Bestemmelse om, at en større eller mindre Del af den forpagtede Jord skal ligge brak og ingen Afgrøde give i dette Høstaar. Under de nuværende Forhold har man ikke Raad til at lade en større eller mindre Del af den danske Jord henligge i Brak, og jeg tror heller ikke, det vil skade nævneværdigt, om man undlader det. I det intensive Landbrug er Brakken delvis afskaffet. Jeg har f. Eks. ikke haft Brak paa min Ejendom i de sidste 30 Aar. Jeg vil derfor finde det meget berettiget og betimeligt, at man giver Forpagtere af Landejendomme Ret til i denne Henseende at afvige fra Forpagtningskontrakten for at opnaa en forøget Produktion af Næringsmidler her i Landet, hvad vi jo trænger saa haardt til.

Jeg er enig med den sidste ærede Taler (Hauge) i, at den Procentydelse, som Forpagteren efter Lovforslaget skal lade Ejeren tilflyde, er temmelig høj. Jeg synes, det er for meget at forlange, at Forpagteren i det næstsidste Forpagtningsaar skal yde Ejeren 25 pCt., i det sidste 40 pCt. Det er dog Forpagteren, der har Arbejdet og løber Risikoen i alle Retninger. Jeg synes, han skulde stilles noget gunstigere. Jeg indrømmer, at det at besaa en Brakmark eller at undlade at brakke en Del af Marken et enkelt Aar nok kan siges at forringe Ejendommen en Smule, men dog ikke saa meget, at det er nødvendigt at kræve en saa stor Procentydelse af Udbyttet af den Afgrøde, der ydes af en saadan Brakmark i det sidste eller næstsidste af Forpagtningsaarene. Jeg mener ikke, der vil øves stor Uret imod Ejeren, hvis vi sætter Procenterne for denne Ydelse noget lavere, f. Eks. til 5, 10, 15 og 25 pCt. for henholdsvis hvert

af de 4 sidste Aar af Forpagtningstiden. Jeg vil haabe, at den højterede Minister ikke vil modsætte sig en saadan Nedsættelse.

Jeg anbefaler paa mit Partis Vegne Lovforslaget til velvillig og hurtig Fremme.

Wenzel Neergaard: Emnet for dette Lovforslag har været til Behandling i det staaende Landbrugsudvalg, og man har derfra udtalt, at saafremt man fra Ministeriets Side ikke fandt det forbundet med juridiske Vanskeligheder at gribe ind paa dette Omraade, kunde man fra Landbrugsudvalgets Side anbefale det. Denne Landbrugsudvalgets Stilling er ogsaa min; for saa vidt man ikke nærer nogen Betænkelighed af juridisk Art ved denne Indgriben, forekommer det mig, at det under de Forhold, vi i Øjeblikket lever under, er paakrævet, at der ydes saa meget som muligt af den Jord, som overhovedet er egnet til at yde. Spørgsmaalets juridiske Side maa, mener jeg, tages op til en særlig Overvejelse i et Udvalg.

Hvad Lovforslagets Enkeltheder angaar, maa jeg sige, at jeg ikke er enig med den ærede sidste Taler (P. E. Hansen) med Hensyn til Bestemmelserne i § 3, hvorefter Ejeren Udbytte er fastsat til visse Procenter. Det ærede Medlem ønskede disse Procenttal nedsat. Nu skal man huske paa, at man kan ikke drage Slutninger fra det ene Landbrug til det andet. I de Landbrug, hvor man har anset Brak for en Nødvendighed, har man et Sædskifte, hvorved Vanskelighederne ved at holde Jorden ren er store. En fortsat Række af langstraaede Afgrøder efter hinanden kræver ubetinget en Brakbehandling, hvis en saadan Driftsmaade skal være formaalstjenlig. En helt anden Sag er det, naar man driver Landbrug med gennemført Vekseldrift; dér vil man meget lettere kunne undvære Brakken, og i saadanne Landbrug er det ogsaa den almindelige Regel nu, at Brakken er indskrænket til et Minimum. Hvis man vil læse Lovforslagets Bemærkninger igennem, ser man, at der staar en Henvisning til Maribo Amt, som er det stærkest hvededyrkende Amt, vi har. Dette staar i den Forbindelse, at man kan se, at hele Brakbehandlingen er i Tilbageskridt i det danske Landbrug. Men der staar i disse Bemærkninger, at Maribo Amt, som er et stærkt hvededyrkende Amt, er lige saa lidt fremskredet med Hensyn til Brakbehandling som Jylland, idet det kun har 15 pCt. af det til Vintersædsmarker benyt-